

**Just be you...,
you're beautiful just the way you are...**

Was het toeval? Had het lot voor ons bepaald? Of was het 'meant to be'? Een ding is zeker, verhuizen naar Miami was een gouden ticket naar een goede toekomst voor onze zoon.

Al meerdere keren heb ik over ons leven in Miami geschreven, maar de verhalen over onze zoon Ties zijn vaak een speciaal proces. Voordat ik begon met schrijven heb ik ze allemaal nog een keer rustig gelezen en de nodige tranen gelaten. Als ik terug in de tijd kijk realiseer ik pas wat wij de afgelopen jaren hebben meegemaakt, maar vooral wat we hebben bereikt met Ties en als gezin. Het leven in het buitenland is niet altijd even makkelijk, maar voor ons wel de juiste keuze, zeker als het gaat om de zorg voor Ties. Het delen van ons verhaal was in eerste instantie geen makkelijke keuze en zorgde voor veel onzekerheid bij mij, maar het heeft ons door de jaren heen veel kracht gegeven en de motivatie om meer bewustzijn te creëren voor ASS (Autisme Spectrum Stoornis). Het moment waarop je besluit de diagnose te omarmen is het moment waarop je kansen creëert voor jouw kindje.

Sinds een paar weken staat ons gezin in het teken van de nieuwe Disney film 'Encanto'. De film staat bij ons thuis op repeat en de liedjes zing ik onbewust mee, ook als de kinderen niet in de buurt zijn. De film heeft een simpele, maar belangrijke boodschap: ***"It's not what you do, but who you are that counts"***.

Hier begint ons verhaal, want in de harde wereld waarin wij leven worden mensen die niet binnen de lijntjes kleuren, nog steeds (te vaak) niet geaccepteerd. Exact de reden waarom je met een ASS-diagnose dagelijks moet leren hoe je binnen 'onze' maatschappij hoort te functioneren. De waarheid is namelijk dat velen van ons niet het inlevingsvermogen hebben om mensen die 'speciaal' zijn, en kleur aan onze samenleving geven, te accepteren. Sinds de diagnose staat ons leven in het teken van aanpassen, maar niks is onmogelijk en met het hele gezin staan we zonder enige twijfel achter Ties.

Op mijn Instagram account [@MiniandMebySharon](#) deel ik, met mijn passie voor fotografie, onze familie avonturen als Nederlandse boys mom in Miami. Het feit blijft dat Instagram alleen een perfect plaatje laat zien, maar met mijn content probeer ik mijn volgers ons verhaal te vertellen. Voor mij is dit belangrijk omdat je bij sommige gevallen, zoals bij Ties, aan de buitenkant niet direct kan zien dat hij een ASS-diagnose heeft. Dit kan vooral op latere leeftijd voor lastige situaties zorgen. Door ons verhaal open en eerlijk te vertellen hoop ik andere gezinnen in dezelfde situatie steun te kunnen geven.

Inmiddels wordt Ties binnenkort 6 jaar en is zijn spraak- en ontwikkelingsachterstand meer zichtbaar dan voorheen met zijn leeftijdsgenootjes. Ondanks deze achterstand groeit hij dagelijks in zijn eigen tempo en hebben we al vele mijlpalen met hem bereikt waar we trots op mogen zijn. Een diagnose wordt in Amerika al op vroege leeftijd vastgelegd en hoeft zeker niet blijvend te zijn. Het feit is wel dat je zonder diagnose niet de juiste zorg hier kan ontvangen, ondanks dat alles hier een prijskaartje heeft. We zijn enorm dankbaar voor de artsen die ons, op

deze jonge leeftijd, in de juiste richting hebben begeleid. Het is een van de redenen dat wij dagelijks een tevreden mannetje in huis hebben waarmee we inmiddels op onze manier kunnen communiceren.

Struggle, maar kinderen blijven kinderen

Ties zit sinds dit jaar in Kindergarten, de klas bestaat uit 5 kinderen en twee docenten. Net als alle 'normale' kinderen leert hij schrijven, letters herkennen en heeft hij meerdere therapieën per dag. Zijn school is speciaal voor kinderen op het spectrum, iets wat ik soms lastig vind om een plekje te geven. Als je moeder wordt heb je bepaalde verwachtingen en die verwachtingen moeten wij dagelijks bijschaven. Tegelijkertijd mogen we van geluk spreken dat de school in de buurt van ons huis is en we inmiddels een scholerschip hebben om de kosten te kunnen dragen. Nu ben ik me bewust van het feit dat Ties goed mee draait in ons gezin, maar ik zou niet eerlijk zijn als ik niet toegeef dat het mij zo nu en dan verdriet doet. Na twee jaar Corona heb ik gemerkt dat ik mezelf soms beperk, dat ik ons gezin probeer te beschermen van de buitenwereld en sommige sociale activiteiten het liefst uit de weg ga. Iets wat totaal niet samen gaat met mijn persoonlijkheid, maar gelukkig bewijst elk uitstapje weer dat het leven buiten ons gezin een stuk liever en leuker is dan in mijn hoofd. Bij elke situatie confronteer ik mezelf met de vraag of 'normale' kinderen dit ook zouden doen. Het antwoord op deze vraag is vaak JA! Mijn kinderen zitten niet uren stil aan tafel, mijn kinderen eten niet alles, mijn kinderen gaan niet altijd meteen naar bed, mijn kinderen zeuren over de TV. Conclusie KINDEREN zijn KINDEREN, ook onze Tiesje!

Wat brengt de toekomst...

Inmiddels wonen we vijf jaar in Miami en wie had gedacht dat we er vandaag nog zouden zitten. Soms loopt het leven anders dan je verwacht, ben je minder flexibel en afhankelijk van andere factoren. Om Ties zoveel mogelijk uit het leven te kunnen laten halen, hebben wij het gevoel dat Amerika voor hem op dit moment meer kan betekenen dan Nederland. De tijd zal het leren en nieuwe kansen zullen onze kant op komen, maar vooralsnog focussen we ons op het NU. De toekomst van onze jongens is het belangrijkste en ik kan alleen maar dankbaar zijn dat wij ze deze buitenland ervaring kunnen meegeven. Opgroeien met een broertje met ASS vraagt aandacht en geduld van ons hele gezin, maar ik kan niet anders zeggen dan dat ik zo trots als een pauw ben hoe beide jongens hier zo natuurlijk mee omgaan. Voor mij de ultieme schoonheid van LIEFDE en KIND zijn.

“We are more alike than different”

www.miniandmebysharon.com

@miniandmebysharon